

ВРАБЦИТЪ НА БАБА МАРИЙКА

Гочо и Кочо бѣха двама вѣрни другари. На единъ чинъ седѣха и винаги бѣха заедно. Дето се е рекло, раздѣляха се само за сънъ. Кочо у дома, при родителитѣ си, а Гочо при баба си Марийка и чичо си.

Гочо бѣше кржгълъ сиракъ. Отгледа го баба му. Чичо му бѣше ергенъ и чиновникъ, та рѣдко се спираше въ кѣщи. Дома стояха само Гочо и баба му. Караха се, помиряваха се и работата вървѣше.

Гочо бѣше научилъ слабитѣ мѣста на баба си. Щомъ направѣше нѣкоя пакостъ, ударяше на молба, и баба му го прощаваше. А пуститѣ му пакости често се случваха. Напримѣръ, тази пролѣтъ обраха още зелени сливитѣ. Развалиха ластовичето гнѣздо. Та дори и чакъ на покрива на кѣщата се качиха за едно пусто врабче и изпотрошиха сумакеремиди. . .

И баба Марийка все прощаваше. Повика, повика па ѝ мине. Пъкъ и не бѣше само лошото. Случваше се и добри работи да извърши Гочо. Носѣше и донасяше гювечитѣ отъ фурната. Пролѣтестъ прекопаха съ Коча градината. Та чакъ и до лозето ходѣха да ѝ помагатъ.

Баба Марийка имаше голѣмо лозе, останало отъ мѣжа ѝ. Кочо и Гочо плѣвѣха буренитѣ, кършеха ластари, връзваха съ лика прѣчкитѣ. . .

— Хайде, Гочо! Хайде, Кочо! — викаше весела баба Марийка. — Работете, че наесень като обемъ гроздето, ще ви сваря рачелъ, пъкъ и шира-соджуци ще ви направя. . . Охъ! Охъ! Само да знаете какви сж сладки!

— Бабо, нали онова, дългото, съ орѣхови ядки по срѣдата.

— То, Гочо.

— Охо! Азъ съмъ ялъ. Лани леля Минка направи десетъ. Много е сладко! — облизваше се и Кочо.

— Бързайте! Двадесетъ ще ви направя. И всѣки день по парче ще ви давамъ.

И момчетата работѣха весело и прилежно.

Когато узрѣ гроздето, ядоха до насита. Най-сетне дойдоха и чуднитѣ гроздоберни дни. Гочо и Кочо бѣха първи навредъ: возѣха се въ празнитѣ линове, браха грозде съ берачкитѣ, брусѣха орѣхи.

Най-подиръ дойде редъ и на рачелитѣ и шира-соджуцитѣ. Баба Марийка направи огнище на срѣдъ двора, калаиса грамадна